

...Als je aan haar welpje komt

Een leeuw vreet je op

Als je aan haar welpje komt

Sharon Reuleaux

*Those who teach us about humanity,
Aren't always human*

Donald L. Hicks

Voor Izzy

Schrijver: Sharon Reuleaux

ISBN: 9789464351484

© Sharon Reuleaux

Proloog

Nostalgie

Ken je dat gevoel? Dat gevoel dat je het even niet meer ziet zitten en onbewust in je herinneringen zit te graven op zoek naar mooie momenten in het verleden. Van die momenten waar je jezelf vervolgens wanhopig aan vastklampt om de zin in het leven niet te verliezen.

In mijn dromen heb ik bijvoorbeeld Santorini nooit verlaten. Wat je moet weten over Santorini is dat je er onmogelijk kan verdwalen. Elk smal steegje leidt je steeds weer naar een uitzicht van ontelbare witte huisjes met blauwe daken, uitkijkend over zee. Een uitzicht over de zwarte heuvel in het midden van de zee, omringd door de Caldera, oftewel de kraterrand.

Santorini is een plaatje, door het letterlijk adembenemend mooie uitzicht vergeet je bijna dat je op een verwoestende vulkaan staat.

Bizar eigenlijk hoe dit symbool staat voor mijn leven, bedenk ik me nu ik dit schrijf.

Vulkaanuitbarstingen op Santorini zorgden door de jaren heen ervoor dat delen van het eiland zonken naar de lege magmakamers en verdwenen tot op de bodem van de oceaan. Het contrast met wat hier in het verleden heeft plaatsgevonden en wat je ogen zien is te groot om te beseffen wat de natuur hier heeft aangericht.

Je beleeft Santorini niet door te scrollen op Google Maps of door foto's te nemen van een uitzicht waar je al mee wordt

doodgegooid op het internet.

Santorini is de glimlach op het gezicht van de lokale bevolking om je heen, de ongelijke grond onder je voeten, de warmte van de zon op je huid, het adembenemende uitzicht dat je waarneemt, de smaak van het eten en drinken en de geur van de zee.

Wie goed kijkt ziet de kraterrand als een open boek. De verschillende lagen gesteente en het contrast aan kleuren vertellen je wat Santorini gevormd heeft tot wat het nu is. Als je dat ziet, vertelt Santorini je haar verhaal.

Diep van binnen weet ik wel waarom ik Santorini in mijn dromen nooit verlaten heb. Ik heb Santorini nooit verlaten omdat alles mooi was, het leven was mooi.

Maar het is gevaarlijk om een periode of plek in je leven te romantiseren en daaraan vast te houden.

Nostalgie is het gevoel iets dierbaars te zijn kwijtgeraakt, dit uit zich in heimwee.

Hiraeth is heimwee naar een plek die nooit bestaan heeft.

Santorini bestaat natuurlijk wel, maar ik heb die tijd in mijn leven mooier gemaakt dan dat het in werkelijkheid was.

Nu ik er zo over nadenk, weet ik zeker dat hij voor mij gewoon een verlengstuk van mijn tijd op Santorini was, omdat ik Griekenland niet los kon laten. Hij was mijn herinnering aan mijn Griekse leven, zoals een foto een herinnering is van een reis. Een herinnering waar ik voor knielde alsof deze heilig was. Maar hij had niets met mijn liefde voor Santorini te maken. Hij was geen liefde, hij was valse hoop.

En misschien, heel misschien, stond mijn tijd met hem in zo'n groot contrast met mijn tijd op Santorini, dat ik Santorini juist daarom nooit verlaten heb in mijn dromen.

Moederinstinct

*liefhebben zonder reden,
strijden zonder uithoudingsvermogen*

Ik heb tot aan gekkenwerk toe zitten brainstormen over een outline voor mijn verhaal.

Als je een boek leest begin je bij pagina één en eindig je bij de laatste pagina. Als je een boek schrijft begin je middenin, bij het hoogtepunt of dieptepunt – het is maar net hoe je het beestje bij de naam wilt noemen – en werk je alles uit naar het begin en het einde. Maar waar begin ik?

Mijn leven is de afgelopen jaren een opsomming van dieptepunten geweest en telkens als ik achter mijn laptop kruip heb ik weer een nieuw dieptepunt waar ik mee zou kunnen beginnen. Dus hoe vertel ik mijn verhaal zonder dat het een langdradige opsomming van ellende wordt? Hoe zet ik mijn gevoelens op papier op een luchtige manier, maar ook op een manier die binnenkomt en weergeeft hoe heftig deze eenzame strijd was? En hoe verwerk ik bovendien daar de humor in? Want door humor kon ik mezelf bij elkaar rapen toen het leven een motherfucker was.

Daarom moet ik misschien maar met het ergste beginnen, dan hebben we dat gehad. Dan weet je hoe ik nu in het leven sta en werk ik er gaandeweg in het boek naartoe hoe ik op dit punt ben gekomen.

Laat ik dat maar doen.

Rustig en beheerst zit ik tegenover mijn psycholoog. Ik zie haar vandaag voor de eerste keer. Vanavond is Kerstavond maar de feeststemming is ver te zoeken.

‘Ok, vertel eens, waarom ben jij hier?’ klinkt de stem van de psycholoog vanachter haar mondkapje. Het doet me altijd goed een vriendelijke stem te horen in plaats van een commanderende stem die me wel even weet te vertellen hoe ik invulling moet geven aan mijn momenteel helse leven.

In de auto hiernaartoe heb ik mijn antwoord op deze vraag wel duizendmaal gerepeteerd. Het is namelijk mijn eerste gesprek bij deze psycholoog en ik moet mezelf eraan herinneren dat dit een kennismaking is.

‘Je moet me helpen, want ik denk dat ik mijn ex wil vermoorden,’ flap ik eruit zonder na te denken.

Met helpen bedoel ik overigens niet dat ik hoop dat ze alvast het gat gaat graven, maar dat ze me van dit wraaklustig gevoel af kan helpen.

Ik zucht en wacht tot het gevoel van spijt en schaamte wegens mijn uitspraak me overvalt, maar gek genoeg lucht het op dat ik dit uitgesproken heb.

‘Dit moest ik misschien niet zeggen, maar ik wil eerlijk zijn, anders kunt u me niet helpen,’ ratel ik verder alsof ik het voor mezelf goed probeer te praten.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze.

Ik begin net als in dit boek, middenin het verhaal. Ik vertel haar in grote lijnen over mijn situatie en wat er eerder die week is gebeurd. Een gebeurtenis die mij deed beseffen dat moederinstinct echt bestaat.

Haar vingers razen over het toetsenbord terwijl ik vertel.

Eerder die week zit ik aan tafel bij Mandy, een vriendin van mij. Naast me zit mijn moeder en aan de andere kant naast me zit een politie agent. Achter hem staat zijn vrouwelijke collega. Ze stralen beide een bepaalde rust uit. Ze helpen me op dit moment om de realiteit terug te vinden.

Izzy speelt boven met haar vriendinnetje, de dochter van Mandy. Ik weet niet of het goed is dat ik haar afleiding laat zoeken of dat ik juist nu met haar moet praten, maar ik doe wat op dit moment goed voelt.

Nog geen uur geleden zou Izzy's vader haar ophalen bij de parkeerplaats van de tennisclub. Ze zou een nachtje bij hem blijven slapen. Nadat hij haar vijf maanden lang zonder enig bericht niet meer is komen ophalen heeft een kinderrechtter tijdens een rechtszaak nog geen drie weken geleden een nieuwe omgangsregeling van start laten gaan.

Izzy heeft haar vader twee weken geleden voor de eerste keer na maanden weer gezien. Zonder enige begeleiding voor haar en nota bene op Sinterklaasavond – iets waar zij al weken naar uitkijkt en iets wat haar vader niet viert.

Een uur geleden zou hij haar weer ophalen, maar net op dat moment sloeg bij Izzy de paniek toe. Ze wilde niet meer naar haar vader en klampte zich als een aapje aan me vast toen hij naar ons toe liep.

Op dat moment kan ik aan zijn blik zien dat hij zich irriteert aan haar reactie en dat voelt zij ook.

Op begrip of stimulerende woorden van haar vader hoefde ze niet te rekenen.

'Izzy, ik heb € 20,- betaald aan die meneer in de auto zodat ik je kan halen. Maak dat je opschiet! Mijn been doet pijn,' snauwt hij haar toe.

Mijn moederhart slaat op dat moment op hol. Ik zit op mijn knieën voor Izzy en ik zorg dat ik mijn moeder, die een eindje verderop staat, blijf aankijken. Alsof ik me tevergeefs probeer vast te klampen aan een stukje rust in mezelf dat ik vind in de ogen van mijn moeder. Alles om te voorkomen dat ik hem bij de keel grijp.

Tegelijkertijd probeer ik Izzy gerust te stellen dat het maar voor één nachtje is en dat pappa haar gemist heeft. Terwijl ik dat zeg lopen de rillingen over mijn rug omdat ik keihard tegen haar lieg. Maar zo werkt dat blijkbaar. De rechten van een niet liefhebbende ouder wegen zwaarder dan het recht van een kind om veilig en rustig om te groeien.

Voor mijn gevoel duurt dit moment uren. Ik voel mijn knieën tegenstrubbelen door de kiezelsteentjes. De kou van de grond gaat door het stof van mijn broek heen maar de adrenaline overruled elk gevoel. Ik blijf bij Izzy.

Ergens hoop ik dat hij opgeeft en weggaat, maar zijn trots overheerst altijd, zo ook vandaag. Hij moet en zal dit winnen. Zoals alles is ook dit een spelletje voor hem.

Hij blijft doordrammen en als hij me op een gegeven moment toesnauwt dat ik Izzy in de auto moet gooien en naar de auto moet sleuren, om in zijn woorden te spreken, raakt Izzy totaal overstuurd.

‘Nee mamma, asjeblijft doet niet wat pappa zegt,’ zegt ze bijna op een smekende toon. Ik zorg dat ik oogcontact met haar krijg en stel haar gerust door stilletjes te zeggen dat ze me kan vertrouwen. Op dezelfde fluisterton vraag ik of ze echt niet met haar vader mee wil en ze schudt paniekerig haar hoofdje. *Ok, dan is het klaar, denk ik bij mezelf, echt helemaal klaar.*

Ik draai mijn gezicht naar hem toe.

‘Ik ga niet mijn band met Izzy beschadigen omdat jij jouw band met haar kapot gemaakt hebt,’ snauw ik hem toe.

Zijn kaken trillen, zoals altijd als hij boos is en op dat moment stapt hij naar haar toe en trekt hard aan haar arm terwijl hij begint te schelden op mij en haar toesnauwt de auto in de gaan voordat hij haar erin moet gooien.

Izzy klampt zich nog steviger aan me vast en ik weet haar armpje los te wurmen uit zijn handen.

‘You will have a very big problem Sharon if you don’t push her in the car now,’ zegt hij.

Maar zijn geklepper lijkt op de achtergrond te verdwijnen en mijn woede treedt naar de voorgrond.

BAM! Weg emotie en weg verstand. Weg is al mijn gevoel en als een voorgeprogrammeerde robot reiken mijn handen naar mijn jaszakken. Tevergeefs en op de automatische piloot ben ik op zoek naar iets om hem pijn mee te doen. Terwijl mijn handen door mijn jaszakken op zoek zijn naar iets, scannen mijn ogen de grond. Ik kijk om me heen, druk op zoek naar een kei of een baksteen.

Zo snel als mijn gezond verstand verdween, zo snel is het ook weer terug als ik niets anders dan mijn telefoon in mijn jaszakken vind. Noem het blinde woede, noem het een waas maar zojuist zorgde de combinatie van mijn smekende huilende dochttertje en de jarenlange tirannie van haar vader ervoor dat ik nog maar één ding voor ogen had. Blinde woede schakelt het deel in je hersenen uit dat goed en kwaad kan onderscheiden van elkaar.

De agenten weten me te vertellen dat ze vaker horen dat Kinderbescherming niet of te laat ingrijpt. Dat is mij ook bekend. Als je Kinderbescherming of Jeugdzorg intypt bij Google Search, staat de optie ‘faalt’ er al automatisch bij. De mannelijke agent vertelt me dat ze een melding moeten maken bij Veilig Thuis volgens hun protocol en zij zullen dan

weer contact met mij opnemen om een onderzoek te starten. Dan staan de agenten op en werpen ze me een geruststellende blik toe alsof ze willen zeggen dat alles goed komt.

Ik voel me gehoord maar weet ook dat zij niets voor mij kunnen betekenen behalve dat ze me kunnen aanhoren en geruststellen op dit moment. Een paar jaar geleden zou ik denken *eindelijk een onderzoek*, maar iets langer dan een uur geleden luisterde ik naar Izzy en besloot ik mijn gevoel te volgen door haar niet mee te geven aan haar vader en besloot ik misplaatste adviezen te negeren. Ik koos voor haar en mezelf en voor haar vertrouwen in mij.

Als je al het geklepper van mensen, die het beter denken te weten, laat verdwijnen naar de achtergrond kun je naar je moederinstinct luisteren. Hij was natuurlijk laaiend op het moment dat ik een denkbeeldige grens trok en besloot Izzy niet mee te geven, maar je zal altijd zien dat de mensen die boos worden als jij grenzen stelt, dezelfde mensen zijn die altijd over jouw grenzen heen walsten.

Ik zit verdoofd naast mijn moeder als we weer alleen zijn en ik weet niet welk gevoel overheerst. De onmacht omdat er al jaren niemand naar ons en vooral Izzy luistert, of de woede dat hij alle ruimte krijgt voor een psychologische oorlogsvoering. Ik krijg Izzy haar huilende stemmetje maar niet uit mijn hoofd. 'Mamma, doe asjeblijft niet wat pappa zegt.'

Gadverdamme, het gaat door merg en been. Die woede, ik voel het weer opkomen. Ik voel het in mijn handen die trillen, mijn hart dat sneller klopt en mijn gedachten die blijven steken op één punt. Ik wil hem pijn doen. Ik wil hem villen. Ik wil met een kaasschaaf de huid van hem afstropen – laagje voor laagje. Want dat matcht wel een beetje met de pijn die hij ons heeft aangedaan.

'Mam, er had zojuist geen steen naast me op de grond moeten liggen. Ik denk dat ik dan zijn schedel verbrijzeld had,' zeg ik machteloos terwijl ik mijn moeder aankijk. Ik meen het ook, dat is nog het ergste.

Het lijkt erop dat hulpinstanties wachten tot het escaleert en liever alvast een stille tocht organiseren dan deze proberen te voorkomen. Ik ben op een punt gekomen waarbij ik denk, *het is hij of ik*.

Ik ben bang. Bang dat ik door deze situatie niet meer mezelf ben, maar ook bang dat ik mezelf nu juist wel ben. Dat dit is wie ik nu ben. Gedreven door woede en haat.

'Dat is de oplossing niet, Sharon,' zegt mijn moeder met een bezorgde blik in haar ogen. Dat weet ik ook wel, maar toch. Noem het blinde woede of een waas, maar ik gooi het op moederinstinct. Het instinct dat je laat liefhebben zonder directe reden en je laat strijden ver boven je uithoudingsvermogen. Hoe dan ook, feit blijft dat wachten tot het te laat is nooit een optie is. Naar je kind luisteren en je moederhart volgen is je enige optie.

In alle eerlijkheid is hem villen natuurlijk ook niet de oplossing, hoe leuk het ook klinkt. De grote fout die wordt gemaakt in zulke situaties is dat er niet gekeken wordt wat een psychische oorlogsvoering doet met de psyche van de slachtoffers. Emoties als haat en verdriet worden samen in een doosje 'niet relevant' gestopt en ergens in het hoekje van een kamer geplaatst. Maar haat en verdriet zijn net als blijdschap ook emoties. Emoties waarmee je moet leren omgaan. Die stop je niet samen in een doosje tot het doosje vol is.

Dus ik veeg mijn tranen weg en begin te schrijven. Vol motivatie maar zonder outline.

Vogels

*Ik neem jullie even mee
terug in de tijd,
naar de laatste weken
samen met mijn eigen huisduivel.*

Ik zit achter het stuur, hij zit naast me en op de achterbank zit Izzy. Ze kijkt naar buiten door de van binnen stoffige ramen. Het is typisch druilerig herfstweer, grijs en koud. Typisch Nederlands hondenweer dus.

Hij praat maar ik hoor hem niet, ik weet al dat alles wat hij te zeggen heeft net zo grijs en koud is als het weer buiten. Dus ik staar de weg op terwijl ik af en toe via de achteruitkijkspiegel naar Izzy kijk. Als ik weer voor me uit staar zie ik verderop een paar vogels over de weg huppelen. Ze zijn op zoek naar eten in de berm van de weg en ze doen me denken aan mijn kindertijd. Ik vond alle vogels maar altijd zielig als het buiten regende en ze hopeloos op zoek moesten naar eten om vervolgens in de bomen te schuilen. Nu zie ik dat anders. *Zo vrij als een vogel*, hoor ik mezelf denken terwijl ik zijn stem op de achtergrond hoor ratelen.

Ik kijk hem aan en knik instemmend op wat hij te vertellen heeft maar neem zijn woorden niet in me op. Hij heeft geen werk op het moment, wat niks nieuws is natuurlijk, maar daarom heeft hij des te meer tijd om mijn hoofd gek te maken. Zijn werk is hij dit keer wegens teveel verzuim kwijtgeraakt. Hij voelt zich regelmatig niet goed, heeft last van pijntjes hier en